

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם בתאריך: ל בשבט תשפ"א; 12.2.21

מאת אדיר דחוח-הלוי

"שְׁתֵּה מַיִם מִבּוֹרָה וְנָזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֵרָה. יִפּוּצוּ מַעֲיִנְתֶיךָ חוּצָה בְּרַחֲבוֹת פְּלָגֵי מַיִם. יִהְיוּ לְךָ לְבַדָּה וְאֵין לְזָרִים אֶתְךָ. יְהִי מְקוֹרְךָ בְּרוּךְ וְשִׂמְחָה מֵאֲשֶׁת נְעוּרֶיךָ. אֵילַת אֶהְבִּים וְיַעֲלֶת חֵן דְּדָדֶיךָ יִרְוֶה בְּכָל יַעַת בְּאַהֲבָתָה תִּשְׁגָּה תְּמִיד. וְלָמָּה תִּשְׁגָּה בְּנֵי בְּזָרָה וְיִתְחַבֵּק חֵק נְכָרֶיהָ" (מש' ה, טו-כ).

ושם פירש רס"ג:

"פסוקים הללו יש לפרשם תחילה כפשוטם באשה הטהורה הקדושה לבעלה, אשר היא לו לבדו, וכאשר הוא מרעיף אהבתו אליה משמחו ה' בָּהּ ומברך את זרעו, כמו שאמר: 'יהי מְקוֹרְךָ בְּרוּךְ', והמשילה [שלמה, את האשה הטהורה הקדושה לבעלה] לאיילה או ליעלה כי שתי החיות הללו מן המוֹתְרוֹת, ועוד שהן נאות, וגם בשל עדינותן, וגם מחמת מהירותן במרוץ.

ואפשר עוד לפרשו כפי הצפון בו, והוא שְׁיִלְמַד התלמיד ממורה שהוא **מן האומה הנבחרת** [=דהיינו מאנשי בית אברהם הנאמנים, ההולכים בדרך האמת וקוראים בשם ה' אל עולם, ולא מן הנוכלים השכירים המתעים והמתעתעים אשר הופכים תורת חיים לקורדום חוצבים, ומחדירים להמון את ההזיה שהם גאוני עולם וקדושי עליון, וקונים אותם בחלקת לשונם, למען בצע כסף ולמען עשות להם שם בכל הארץ. כי הכומרים השכירים אינם מן האומה הנבחרת, אלא מהמתעים את העם אחרי ההבל וההזיות, ומהמסלפים והמעוותים וההורסים את דת משה בשקרים שיגשימו ויעמידו את שאיפותיהם הנלוזות], לפי שהם [=אנשי היושר הצדק והאמת שנזכרו לעיל] נמשלו למבוע המים זרימתו, כמו שאמר 'מְקוֹר חַיִּים פִּי צְדִיק' [מש' י, יא], 'תוֹרַת חֶכֶם מְקוֹר חַיִּים' [מש' יג, יד], 'נַחַל נִבְעַ מְקוֹר חֶכְמָה' [מש' יח, ד].

לפיכך אמר, כי כאשר תשתה את המדע [=החכמה הדעת האמת היושר והמוסר] בראשונה ממורך, התחזק בו עד שתתעמק ותהיה נובע, כאמרו: 'יִפּוּצוּ מַעֲיִנְתֶיךָ חוּצָה', ותיצור מדעים [=רעיונות והשקפות, ואף תסלול נתיבים לדרך האמת] שיתייחסו אליך בלבד [כלומר, ייזכרו על שמך ויעמדו לזכותך לחיי העולם-הבא], כאמרו: 'יִהְיוּ לְךָ לְבַדָּה וְאֵין לְזָרִים אֶתְךָ' [מש' ה, יז], ויתברכו בך צאצאיך, ותשמח בזקנותך על מה שהשתדלת בבחורתך, ותהיה החכמה המשולה לאילה וליעלה בגלל הדברים שתיארנו, מרנה ומחֶיָה אותך תמיד".

וראו ליצרף לפירושו של רס"ג את דברי רבנו בסוף הלכות איסורי ביאה: "ובחכמה הוא אומר: 'אֵילַת אֶהְבִּים וְיַעֲלֶת חֵן דְּדָדֶיךָ יִרְוֶה בְּכָל יַעַת בְּאַהֲבָתָה תִּשְׁגָּה תְּמִיד' [מש' ה, יט]."

***

"כִּי נִכַח עֵינַי יְיָ דַרְכֵי אִישׁ וְכָל מַעְגְלֹתָיו מִפְּלִס [מלשון פלס-מאזניים, ואין צורך לומר שכתוב זה הינו על דרך המשל, כלומר, הקב"ה בוחן שוקל ומוודד במאזני-צדק את כל מעשי האדם מחשבותיו ותחבולותיו, ועל כולם האדם יבוא למשפט]" (מש' ה, כא), ושם פירש רס"ג: "זוהי ההפחדה החמורה ביותר, אם קבע האדם בליבו שיש עליו צופה השומר לו כל מעשיו, כאמרו: 'כִּי נִכַח עֵינַי יְיָ', עד שכאילו הם כתובים בספר, וכמו שמסרו לנו קדמונינו: 'דע מה למעלה ממך, עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין' [אבות ב, א]."

***

"הַנְּצֵל כַּצְבִי מִיָּד וּכְצַפּוֹר מִיָּד יְקוּשׁ" (ו, ה), ושם פירש רס"ג:

"ויש בבני אדם שאינו נזהר שלא ינצחנה יריבו, ואז יצוד אותו בדין ובהוכחה, והרי הוא [אותו שניצוד בדין ובהוכחה] במצב גרוע מן הבהמות. ואין כוונתנו שינצח אותו בתחבולה ובמרמה, אלא במשפט [בדרכי יושר ואמת], וינהג עמו בצדק עד שלא תישאר לו ולא עליו טענה."

וראו להוסיף, שיש ר"ב שכיר אחד, נוכל גדול ורודף בצע, אשר לא ראיתי כמוהו בכל הארץ לרוע-ליבו ולנכלולי לשונו ותחבולותיו, והוא מתראה בעיני ההמון כאילו היה זקן חביב נחמד ונעים כמו סנטה קלאוס – ואינו אלא רשע מרושע אויב וצר לדרך האמת. ולמרות זהירותו העצומה שלא להיכשל ולא להיתפס בדין ובהוכחה, הוא ניצוד בסופו-של-דבר, כי סוף גבב לתלייה וסוף האמת להתגלות, ונתגלה לעיל כל שהוא מחלל-שם-שמים ארוך מאד.

ועתה, לאחר שהוא ניצוד, ונתגלה שהוא "במצב גרוע מן הבהמות", או כלשון רבנו במאמר תחיית המתים: "יותר גרוע מן הבהמות", הוא מנסה לצוד את אדיר הקטן, אך לא בדרכי יושר ובמשפט צדק ואמת, אלא בתחבולה ובמרמה כדברי רס"ג, ומסית כנגדי את קרובי משפחתי הקרובים ביותר, עד שהוא מוכן לפגוע בבריאותם הנפשית והפיסית, ולו כדי לפגוע בי.

אך לצערי הרב קרובי האהובים אינם מבינים את רשעו ותעלוליו, והוא, לא אכפת לו מהם כקליפת השום, הוא רואה רק את עצמו ואת טובתו הדמיונית, ככל רב שכיר ובכיר שהפוליטיקה ותחשיביה המאוסים העבירו אותו על דעתו, עד שאין לו רגש לשום אדם חוץ מעצמו. וכל מעייניו נתונים ליוקרתו ולמעמדו ולשררתו ולמשכורתו ולשאיפותיו הבזויות.

ואיני רוצה להזכיר את שמו, אך בבוא העת הנכון – ובעזר ה' יתעלה שלא יעזבני ולא יטשני, אנא ה', הושיעה נא את עבדך הכואב והדומע – אז, אצביע עליו ואגלה את ערוותו וחרפתו לעין כל, וכמו שעשתה אסתר: "וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאֹיֵב הֵמָּן הָרָע הַזֶּה" (אס' ז, ו).

"אמר נבל בבלו אין אלהים השחיתו התעיבו עליה אין עשה טוב" (תה' יד, א).